

[Etusivu](#) > ... > [Kanteen Nostaminen](#) > [Missä Ja Miten?](#) > [Minkä Valtion Lainsäädäntöä Sovelletaan?](#) > [Italy](#)

Minkä valtion lainsäädäntöä sovelletaan?

Sisällön tuottaja:

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Voimassa olevien lainvalintasääntöjen lähteet

Kansainvälisen yksityisoikeuden lähteet koostuvat kansallisista säännöistä, Euroopan unionin lainsäädännöstä sekä Italian allekirjoittamista kansainvälisistä yleissopimuksista.

1.1 Kansalliset säännöt

Kansainvälisen yksityisoikeuden piiriin kuuluvia suhteita säännellään Italiassa 31. toukokuuta 1995 annetulla lailla nro 218, jolla korvattiin siviililain 16–31 §:n yleiset lainsäädäntöä koskevat säännökset.

1.2 Voimassa olevat monenväliset sopimukset

Luettelo voimassa olevista monenvälisistä yleissopimuksista

Italiassa voimassa olevat monenväliset yleissopimukset on lueteltu näiden sivujen [liitteenä olevassa luettelossa](#) (13 Kb) .

1.3 Pääasialliset voimassa olevat kahdenväliset sopimukset

Luettelo tuomioistuinten useimmin soveltamista kahdenvälisistä yleissopimuksista

Kansainvälisen yksityisoikeuden piiriin kuuluvia suhteita koskevat yhteisön välineet syrjäyttävät Italian ja Euroopan unionin yksittäisten jäsenvaltioiden välisissä kansainvälisen yksityisoikeuden piiriin kuuluvissa suhteissa aikaisemmin sovelletut kahdenväliset sopimukset. Useimmin sovelletaan seuraavia säädöksiä: oikeudenkäynti- ja muiden asiakirjojen tiedoksiannosta jäsenvaltioissa siviili- tai kauppaoikeudellisissa asioissa annettu asetus N:o 1393/2007, siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa tapahtuvasta todisteiden vastaanottamisesta annettu asetus N:o 1206/2001, tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta avioliittoa ja vanhempainvastuuta koskevissa asioissa annettu asetus N:o 2201/2003 ja tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla annettu asetus N:o 1251/2012.

Italian ja EU:n ulkopuolisten valtioiden suhteissa yleisimmin sovellettuja kahdenvälisiä sopimuksia ovat oikeusapua ja tuomioiden tunnustamista ja täytäntöönpanoa koskevat sopimukset. Tällaisia sopimuksia on voimassa seuraavien maiden kanssa: Argentiina (Rooma, 9.12.1987), Brasilia (Rooma, 17.10.1989), Venäjän federaatio ja muut entisen Neuvostoliiton valtiot (Rooma, 25.1.1979), entisen Jugoslavian valtiot (Belgrad, 7.5.1962), eräät Yhdistyneen kuningaskunnan entiset alusmaat, kuten Australia ja Kanada (Lontoo, 17.12.1930), Sveitsi (tuomioiden tunnustaminen siviili- ja kauppaoikeuden alalla, Rooma, 3.1.1933, ja liikennevahinkojen korvaaminen, Rooma, 16.8.1978), Bulgaria (Rooma, 18.5.1990), Romania (Bukarest, 11.11.1972) ja Turkki (Rooma, 10.8.1926).

2 Lainvalintasääntöjen soveltaminen

2.1 Tuomarin velvollisuus soveltaa lainvalintasääntöjä omasta aloitteestaan

Missä määrin ja missä tilanteissa tuomareiden on sovellettava lainvalintasääntöjä omasta aloitteestaan?

Italian oikeusjärjestyksessä tuomarin on sovellettava lainvalintasääntöjä käsiteltävänä olevassa asiassa omasta aloitteestaan ja määritettävä sovellettava lainsäädäntö asianosaisten tätä koskevasta vaatimuksesta riippumatta (*iura novit curia*). Tuomari voi hyödyntää vieraan valtion oikeuden määrittämisessä oikeusministeriön tukea muun muassa vuoden 1968 Lontoon yleissopimuksen mukaisesti.

2.2 Renvoi

Kun tuomioistuin, jossa asia on pantu vireille, määrittää lainvalintasääntöjensä perusteella, että asiaan on sovellettava vieraan valtion lakia, voi käydä niin, että kyseisen vieraan valtion lainvalintasääntöjen perusteella olisikin sovellettava muuta lakia.

Esimerkki: Ranskan lainvalintasääntöjen mukaan Ranskassa asuvan Englannin kansalaisen asiassa sovelletaan Englannin lainsäädäntöä. Englannin lainvalintasääntöjen mukaan taas sovelletaan asuinmaan, siis Ranskan, lainsäädäntöä.

Miten tällaisessa tapauksessa toimitaan Italiassa? Mitä tapahtuu, jos Italian lainsäädännön mukaan sovelletaan vieraan valtion lainsäädäntöä, joka taas sisältää takaisinviittauksen (*renvoi*) Italian tai jonkun kolmannen maan lainsäädäntöön?

Kun Italian lainsäädännön mukaan sovelletaan vieraan valtion lainsäädäntöä, joka taas sisältää takaisinviittauksen jonkun muun maan lainsäädäntöön, tällaista takaisinviittausta voidaan soveltaa ainoastaan seuraavissa tilanteissa:

- 1) kyseisessä vieraassa valtiossa hyväksytään takaisinviittaus
- 2) takaisinviittaus koskee Italian lainsäädäntöä.

Takaisinviittaus ei ole sovellettavissa, jos asianosaiset ovat valinneet sovellettavaksi vieraan valtion lain tai vieraan valtion laissa on säännöksiä oikeustoimien muodosta tai jos on kyse sopimuksenulkoisista velvoitteista.

2.3 Liittymän muuttuminen

Mitä tapahtuu, jos liittymä muuttuu esim. irtaimen omaisuuden luovutuksen yhteydessä?

Sovelletaan edellä esitettyjä sääntöjä.

2.4 Poikkeukset normaaliin lainvalintasääntöjen soveltamiseen

Voivatko tuomioistuimet olla noudattamatta lainvalintasääntöjä, jos ne ovat ristiriidassa kansainvälisen oikeusjärjestyksen perusteiden kanssa? Sovelletaanko Italiassa muita säännöksiä lainvalintasäännöistä riippumatta (kansainvälisesti pakottavat säännökset)?

Italian lainsäädännön mukaan (lain nro 218/1995 16 §) tuomioistuin ei voi soveltaa lakiviittauksen mukaista vieraan valtion lakia, jos sen vaikutukset ovat vastoin yleistä järjestystä. Tällä tarkoitetaan yleensä "kansainvälistä oikeusjärjestystä". Oikeustoimikelpoisuuteen ja muihin edellytyksiin parisuhteen rekisteröimiseksi sovelletaan kunkin asianosaisten kansallista lainsäädäntöä parisuhteen rekisteröimisen hetkellä. Jos sovellettavassa lainsäädännössä ei kuitenkaan sallita rekisteröityä parisuhdetta samaa sukupuolta olevien täysi-ikäisten henkilöiden välillä, sovelletaan Italian lainsäädäntöä (vuoden 1995 lain nro 218 32-ter §).

Italian lainsäädännön (edellä mainitun lain 17 §) mukaan lainvalintatilanteessa Italian lainsäädännön mukaiset normit syrjäyttävät poikkeuksetta muut. Näin on silloinkin, kun lainvalintasääntöjen mukaan olisi sovellettava vieraan valtion lakia, jos se poikkeaa Italian lain tarkoituksesta ja soveltamisalasta (niin kutsutut kansainvälisesti pakottavat säännökset).

2.5 Vieraan valtion lain sisällön selvittäminen

- Tuomarin ja asianosaisten roolit

Vieraan valtion lain sisällön selvittäminen kuuluu tuomarin tehtäviin, mutta hän voi käyttää siinä apuna myös asianosaisia, yliopistoja tai oikeusministeriötä.

- Millä tavoin sisältö on selvitettävä?

Vieraan valtion lain sisällön selvittämisessä voidaan käyttää todistuskeinoina kansainvälisissä sopimuksissa mainittuja välineitä, tietoja, joita vieraan valtion viranomaiset ovat toimittaneet oikeusministeriön välityksellä, ja asiantuntijoiden tai tutkimuslaitosten lausuntoja.

- Mitä tapahtuu, jos vieraan valtion lain sisältöä ei voida selvittää?

Jos mahdollista, sovelletaan lakia, johon asialla on muiden kriteerien perusteella liittymä. Jos tällaista ei ole, sovelletaan Italian lakia.

3 Lainvalintasäännöt

3.1 Sopimusvelvoitteet ja oikeustoimet

Lain nro 218/1995 57 §:ssä vahvistetaan, että sopimusvelvoitteisiin sovellettava lainsäädäntö määritetään 19. kesäkuuta 1980 tehdyssä Rooman yleissopimuksessa.

Yleissopimuksessa määrätään yleisesti, että sopimukseen sovelletaan sopimuspuolten valitsemaa lainsäädäntöä.

Jos valintaa ei tehdä, sovelletaan sen valtion lainsäädäntöä, johon sopimusmääräys läheisimmin liittyy. Tämä ei kuitenkaan vaikuta muiden sellaisten kansainvälisten yleissopimusten soveltamiseen, jotka koskevat yksittäisiä velvoitteita (esim. kansainvälisluontoista irtainten esineiden kauppaa koskevaa vuonna 1955 tehtyä Haagin yleissopimusta sovelletaan mieluummin kuin vuonna 1980 tehtyä Rooman yleissopimusta).

Kansainvälisen yleissopimuksen perusteella määritettyä lakia tai sopimuspuolten vapaasti sopimaa lakia ei voida kuitenkaan soveltaa, jos sen katsotaan olevan vastoin oikeusjärjestyksen perusteita (ordre public) (esim. vastoin turvallisuussäännöksiä).

Asetuksen (EY) N:o 593/2008 (Rooma I -asetus) antamisen myötä kansainvälisiin sopimusasioihin, joissa on mukana EU:n jäsenvaltioita, ei sovelleta enää kansainvälisten yleissopimusten määräyksiä vaan kyseisen asetuksen säännöksiä.

Asetuksen mukaan ensisijaisena perusteena sopimussuhteeseen sovellettavan lainsäädännön valinnassa pidetään osapuolten valintaa. Sopimuspuolten valitsemalla lainsäädännöllä ei kuitenkaan voida sulkea pois sen lainsäädännön kansainvälisesti pakottavien säännösten soveltamista, johon sopimus liittyy läheisimmin.

Sellaisia tilanteita varten, joissa sopimuspuolet eivät tee lainvalintaa, asetuksessa on säädetty yksittäisiä sopimustyyppejä koskevista erityisistä liittymäperusteista. Esimerkkejä:

- myyntiin sovelletaan sen maan lakia, jossa myyjän asuinpaikka on
- vuokraamiseen sovelletaan sen maan lakia, jossa vuokrattava omaisuus sijaitsee
- palvelujen suorittamiseen sovelletaan sen maan lakia, jossa palvelusuorittajan asuinpaikka on.

Tuomioistuimen toimivaltaa koskevien päätösten tunnustamiseen ja niiden täytäntöönpanoon sovelletaan asetusta (EU) N:o 1215/2012 (Bryssel Ia -asetus).

3.2 Sopimukseen perustumattomat velvoitteet

Edellä mainitussa laissa nro 218/1995 määritetään, mitä lakia sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovelletaan seuraavissa tapauksissa:

- yksipuolinen sitoumus (sen valtion laki, jossa sitoumus on tehty)
- velkakirjat (vekseleitä ja juoksevia velkakirjoja koskeva Geneven yleissopimus vuodelta 1930 ja sekkejä koskeva Geneven yleissopimus vuodelta 1931; muihin velkakirjoihin sovelletaan pääasiallisten vaatimusten osalta sen valtion lakia, jossa velkakirja annetaan)
- vapaaehtoinen edustus (sen valtion laki, jossa edustajan toimipaikka on tai jossa hän pääasiallisesti käyttää valtuuksiaan)
- laista johtuvat velvoitteet (sen paikan laki, jossa asiointi, josta velvoite seuraa, on ilmennyt)
- deliktivastuu (sen valtion laki, jossa asiointi on ilmennyt, ellei vahingon kohteeksi joutunut pyydä soveltamaan sen paikan lakia, jossa vahingon aiheuttanut asia on tapahtunut; tai, jos kaikki osapuolet ovat saman valtion kansalaisia, kyseisen valtion laki).

Asetuksen (EY) N:o 864/2007 (Rooma II -asetus) antamisen myötä kansainvälisiin asioihin, joissa on mukana EU:n jäsenvaltioita, sovelletaan kyseistä säädöstä. Asetuksessa säädetään, että velvoitteisiin, jotka johtuvat vahingonkorvausvastuun perustavasta tapahtumasta, sopimusneuvotteluihin liittyvästä vastuusta, asiainhuollosta ja perusteettomasta edusta, sovelletaan sen maan lakia, jossa vahinko aiheutuu, riippumatta siitä, missä maassa vahingon aiheuttanut tapahtuma sattui. Muun maan lain valinta on mahdollista, jos asiasta on sovittu vahingon aiheuttaneen tapahtuman jälkeen tehtävällä sopimuksella.

Tuomioistuimen toimivaltaa koskevien päätösten tunnustamiseen ja niiden täytäntöönpanoon sovelletaan asetusta (EU) N:o 1215/2012 (Brüssel Ia -asetus).

3.3 Henkilöoikeudellinen asema ja sen vaikutus henkilötietoihin (nimi, asuin- ja kotipaikka, oikeuskelpoisuus)

Henkilön oikeudelliseen asemaan, oikeuskelpoisuuteen ja oikeustoimikelpoisuuteen sekä henkilön oikeuksiin ja niiden sisältöön (kuten oikeus nimeen), sovelletaan sen valtion lakia, jonka kansalainen kyseinen henkilö on. Perhesuhteista johtuviin oikeuksiin sovelletaan kuitenkin tapauskohtaisesti laissa nro 218/1995 mainittuja lainvalintasääntöjä.

3.4 Vanhempi-lapsi-suhteen vahvistaminen, mukaan lukien adoptio

Lapsen asema ja kansalaisuus määräytyvät sen valtion lain mukaan, jonka kansalaisia vanhemmat tai toinen heistä on lapsen syntyessä. Vanhemmuuden vahvistamisen ja vanhempien ja lapsen henkilökohtaisten ja varallisuusoikeudellisten suhteiden sekä vanhempainvastuun osalta viitataan sen valtion lakiin, jonka kansalainen lapsi on syntyessään.

Muuhun lakiin viittaamisesta huolimatta sovelletaan poikkeuksetta Italian säädöksiä, joissa vahvistetaan lapsen aseman ainutlaatuisuus (ja näin ollen avioliitossa olevien henkilöiden lasten ja muiden lasten tasavertainen kohtelu), määrätään vanhempainvastuu molemmille vanhemmille, määrätään, että molempien vanhempien on osallistuttava lasten elatukseen, ja annetaan tuomarille toimivalta määrätä toimenpiteitä vanhempainvastuun rajoittamiseksi tai poistamiseksi, jos vanhemmat toimivat lasta vahingoittavalla tavalla.

Adoptioasioissa sovelletaan Italian lakia (laki nro 184/1983), jos italialaista tuomioistuinta on pyydetty vahvistamaan lapselle aviolapsen asema. Lain nro 184/1983 29 §:ssä ja sitä seuraavissa pykälissä säädetään muun muassa tapauksista, joissa Italiassa asuvat henkilöt pyytävät alaikäisen lapsen adoptiota ulkomailta ja jossa noudatetaan kansainvälistä lapseksiottamista koskevassa 29. toukokuuta 1993 tehdystä Haagin yleissopimuksessa määritettyjä sääntöjä.

Lain nro 218/1995 38 §:ssä on muiden lainvalintasääntöjen osalta yksityiskohtainen säännöstö yksittäisistä tapauksista.

Kun kyse on tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta vanhempainvastuuta koskevissa asioissa, sovelletaan asetusta (EY) N:o 2201/2003.

3.5 Avioliitto, avoliitto, muu parisuhde, avioero, asumusero, elatusvelvollisuus

Jos aviopuolisot ovat saman valtion kansalaisia, heidän suhteisiinsa sovelletaan kyseisen valtion lakia. Muussa tapauksessa sovelletaan sen valtion lakia, jossa aviopari pääasiallisesti asuu.

Henkilöiden väliin suhteisiin sovellettavaa lakia sovelletaan yleensä myös aviovarallisuussuhteisiin. Tästä voidaan kuitenkin poiketa laissa säädetyissä tapauksissa tai, jos puolisot ovat sopineet toisin.

Italian lainsäädännössä tunnustetaan myös samaa sukupuolta olevien henkilöiden väliset liitot (rekisteröity parisuhde), joihin sovelletaan lähes vastaavaa järjestelmää kuin avioliittoihin lukuun ottamatta adoptio-oikeutta. Rekisteröityihin parisuhteisiin sovelletaan sen valtion lainsäädäntöä, jossa parisuhde on rekisteröity, mutta toinen puolisoista voi pyytää tuomarilta sen valtion lain soveltamista, jossa pari pääasiallisesti asuu. Myös varallisuussuhteisiin sovelletaan sen valtion lakia, jossa parisuhde on rekisteröity, mutta on myös mahdollista sopia kirjallisesti sen valtion lain soveltamisesta, jonka kansalainen ainakin toinen puolisoista on tai jossa ainakin toinen puolisoista asuu.

Italian kansalaisen ulkomailla samaa sukupuolta olevan henkilön kanssa solmimalla avioliitolla on sama vaikutus kuin rekisteröidyllä parisuhteella, josta säädetään Italian lainsäädännössä.

Avio- ja asumuseroon ja rekisteröidyn parisuhteen purkamiseen sovelletaan asetusta (EU) N:o 1259/2010, joka on ensisijainen lakiin nro 218/1995 nähden. Asetuksen mukaan aviopuolisot (tai rekisteröidyn parisuhteen osapuolet) voivat valita, että sovelletaan sen valtion lakia, joka on molempien puolisoitten asuinpaikka sopimuksen tekohetkellä, jossa puolisoitten viimeinen yhteinen asuinpaikka oli, jos toinen puolisoista asuu siellä edelleen sopimuksen tekohetkellä, tai jonka kansalainen jompikumpi puolisoista on tai tuomioistuinvaltion lakia. Jos sopimusta ei ole tehty, sovelletaan edellä mainittuja liittymäperusteita hierarkkisessa järjestyksessä (ensimmäinen peruste on ensisijainen toiseen perusteeseen nähden jne.).

On myös mahdollista tehdä yhteiselämää koskeva sopimus sellaisten henkilöiden välillä, jotka eivät ole avioliitossa tai rekisteröidyssä parisuhteessa. Jos sopimuspuolet ovat saman valtion kansalaisia, tällaisiin sopimuksiin sovelletaan kyseisen valtion kansallista lainsäädäntöä. Muussa tapauksessa sovelletaan sen valtion lakia, jossa yhteiselämää pääasiallisesti vietetään.

Perheen elatusvelvoitteisiin sovelletaan 2. lokakuuta 1973 tehtyä Haagin yleissopimusta.

Kun kyse on tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta avioliittoa koskevilla asioilla, sovelletaan asetusta (EY) N:o 2201/2003.

3.6 Avio-oikeuden alainen omaisuus

Yleisperiaatteena Italiassa on, että puolisoitten omaisuus on yhteistä.

Puolisot voivat kuitenkin sopia omaisuutensa pitämisestä erillisinä tai tehdä sopimuksen muunlaisesta järjestelystä.

3.7 Testamentit ja perinnöt

On tarpeen erotella kaksi ajallisesti erilaista tapausta.

1. Perintöasioihin, joiden käsittely on aloitettu ennen 17. elokuuta 2015, sovelletaan sen valtion lakia, jonka kansalainen perittävä oli kuollessaan. Perittävä voi eläessään määrätä testamentissaan, että perimyksen sovelletaan hänen asuinmaansa lakia, jos perittävän asuinpaikka hänen kuollessaan on yhä kyseisessä maassa. Jos kyseessä on Italian kansalainen, lainvalinta ei vaikuta Italiassa asuvien perillisten oikeuksiin (lain nro 218/1995 46 §).
2. Perintöasioihin, joiden käsittely on aloitettu 17. elokuuta 2015 tai sen jälkeen, sovelletaan asetusta (EU) N:o 650/2012, jolla korvataan edellä mainittu säädös. Tällaisiin perintöasioihin sovelletaan sen valtion lakia, jossa perittävällä oli asuinpaikka hänen kuollessaan. Perittävä voi määrätä testamentissaan, että perimyksen sovelletaan sen valtion lakia, jonka kansalainen hän on valinnan tehdessään tai kuollessaan. Asetuksella otettiin myös käyttöön eurooppalainen perintötodistus, jolla todistetaan henkilön asema perillisenä, testamentinsaajana tai testamentin toimeenpanijana eri jäsenvaltioissa.

3.8 Kiinteä omaisuus

Kiinteä ja irtain omaisuus (tässä yhteydessä ei ole syytä käsitellä aineetonta omaisuutta).

Omistusoikeuteen ja muihin esineoikeuksiin sovelletaan sen valtion lakia, jossa omaisuus on.

Jos omaisuus on jossakin EU:n jäsenvaltiossa, sovelletaan asetusta (EU) N:o 1215/2012 (Bryssel Ia -asetus), jonka mukaan asiassa, joka koskee esineoikeutta kiinteään omaisuuteen, toimivalta on sen valtion tuomioistuimilla, jossa kiinteä omaisuus sijaitsee.

3.9 Maksukyvyttömyys

Italian lainsäädännössä ei ole nimenomaisia säännöksiä maksukyvyttömyysmenettelyissä sovellettavasta lainsäädännöstä.

Euroopan unionin jäsenvaltioiden yhteisistä lainvalintasäännöistä on säädetty asetuksessa (EU) N:o 848/2015. Asetuksessa säädetään, että toimivalta päättää maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisesta on sen jäsenvaltion tuomioistuimilla, jossa velallisen pääintressien keskus sijaitsee. Maksukyvyttömyysmenettelyyn ja sen vaikutuksiin sovelletaan sen jäsenvaltion lakia, jonka alueella menettely on alkanut.

Luettelo monenvälisistä yleissopimuksista

1. AVIOLIITTO, ASUMUSERO JA AVIOERO

Yleissopimus avioerojen ja asumuserojen tunnustamisesta,

tehty Haagissa 1. kesäkuuta 1970

Euroopan neuvoston yleissopimus nauttien kohdistuvan väkivallan ja perheväkivallan ehkäisemisestä ja torjumisesta, tehty Istanbulissa 11. toukokuuta 2011 (27. kesäkuuta 2013 annettu laki nro 77)

2. VANHEMMUUS JA ADOPTIO

Yleissopimus sukunimiin ja etunimiin sovellettavasta laista, tehty Münchenissä 5. syyskuuta 1980

Yleissopimus lasten suojelusta sekä yhteistyöstä kansainvälisissä lapsensiirtotapauksissa, tehty Haagissa 29. toukokuuta 1993

3. LAPSET

Yleissopimus alaikäisten suojelun suhteen toimivaltaisista viranomaisista ja sovellettavasta lainsäädännöstä, tehty Haagissa 5. lokakuuta 1961

Yksityisoikeuden alaa koskeva yleissopimus kansainvälisestä lapsikaappauksesta, tehty Haagissa 25. lokakuuta 1980

Eurooppalainen yleissopimus lasten huoltoa koskevien päätösten tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta ja lasten palauttamisesta, tehty Luxemburgissa 20. toukokuuta 1980

Yleissopimus toimivallasta, sovellettavasta laista, tunnustamisesta, täytäntöönpanosta ja yhteistyöstä vanhempainvastuuta ja lastensuojelutoimenpiteitä koskevissa asioissa, tehty Haagissa 19. lokakuuta 1996 (18. kesäkuuta 2015 annettu laki nro 101)

4. PERHEEN ELATUSVELVOLLISUUDET

Yleissopimus elatusavun perimisestä ulkomailla, tehty New Yorkissa 20. kesäkuuta 1956

Yleissopimus elatusapua koskevien päätösten tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta, tehty Haagissa 2. lokakuuta 1973

Yleissopimus elatusvelvoitteisiin sovellettavasta laista, tehty Haagissa 2. lokakuuta 1973.

5. KANSALAIUUUS JA VALTIOTTOMUUS

Valtiottomien henkilöiden oikeusasemaa koskeva yleissopimus, tehty New Yorkissa 28. syyskuuta 1954

Pakolaisten oikeusasemaa koskeva yleissopimus, tehty Genevessä 28. heinäkuuta 1951, ja pakolaisten oikeusasemaa koskeva pöytäkirja, tehty New Yorkissa 31. tammikuuta 1967

6. PERINTÖASIAT

Yleissopimus kansainvälisen testamentin muotoa koskevasta yhtäläisestä laista, tehty Washingtonissa 26. lokakuuta 1973

Yleissopimus kuolleiden henkilöiden omaisuuden kansainvälisestä hallinnoinnista, tehty Haagissa 2. lokakuuta 1973

7. SOPIMUSVELVOITTEET

Sopimusvelvoitteisiin sovellettavaa lakia koskeva yleissopimus, tehty Roomassa 19. kesäkuuta 1980

Yleissopimus tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla, tehty Luganossa 16. syyskuuta 1988

8. KANSAINVÄLINEN KAUPPA

Sopimus kansainvälisluontoiseen irtainten esineiden kauppaan sovellettavasta laista, tehty Haagissa 15. kesäkuuta 1955

Yleissopimus kansainvälistä tavaran kauppaa koskevista sopimuksista, tehty Wienissä 11. huhtikuuta 1980 (YK)

Yleissopimus tavaran kansainvälisestä tiekuljetuksesta, tehty Genevessä 19. toukokuuta 1956

9. VELKAKIRJAT

Sopimus yhtäläisestä vekselilaista,

tehty Genevessä 7. kesäkuuta 1930

Yleissopimus yhtäläisestä shekkilaista ja eräiden shekkejä koskevien lainsäädäntöristiriitojen säännöstelemisestä, tehty Genevessä 19. maaliskuuta 1931

10. SOPIMUKSEEN PERUSTUMATTOMAT VELVOITTEET

Yleissopimus vahingonkorvausvastuusta ydinvoiman alalla, tehty Pariisissa 29. heinäkuuta 1960, ja siihen liittyvät pöytäkirjat

Kansainvälinen yleissopimus väliintulosta öljysaastuntaonnettomuuksissa aavalla merellä, tehty Brysselissä 29. marraskuuta 1969, ja siihen liittyvä pöytäkirja

11. VÄLIMIESMENETTELY

Yleissopimus ulkomaisten välitystuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta, tehty New Yorkissa 10. kesäkuuta 1958

Eurooppalainen yleissopimus kansainvälisestä kauppaoikeuden alalla sovellettavasta sovittelusta, tehty Genevessä 21. huhtikuuta 1961

12. OIKEUSAPU JA OIKEUDELLINEN YHTEISTYÖ

Riita-asioiden oikeudenkäyntiä koskeva yleissopimus, tehty Haagissa 1. maaliskuuta 1954

Oikeudenkäynti- ja muiden asiakirjojen tiedoksianto ulkomailla siviili- tai kauppaoikeudellisissa asioissa koskeva

yleissopimus, tehty Haagissa 15. marraskuuta 1965

Todisteiden vastaanottamista ulkomailla siviili- tai kauppaoikeudellisissa asioissa koskeva yleissopimus, tehty Haagissa 18. maaliskuuta 1970

Yleissopimus tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla, tehty Luganossa 16. syyskuuta 1988

13. TRUSTIT

Yleissopimus trusteihin sovellettavasta laista ja sen tunnustamisesta, tehty Haagissa 1. heinäkuuta 1985

Lain nro 218/1995 2 §:ssä on varmistettu kansainvälisen oikeuden säännösten, erityisesti yhdenmukaisten lain säännösten, ja Italian kansainvälisen yksityisoikeuden säännösten yhtensovittaminen siten, että Italian lainsäädännön piiriin kuuluvat tilanteet ja oikeussuhteet eivät estä Italiassa voimassa olevien saman alan kansainvälisten sopimusten soveltamista.

■ Päivitetty viimeksi: 22/12/2021

Tämän sivuston eri kieliversioita ylläpitävät Euroopan oikeudellisen verkoston kansalliset yhteysviranomaiset. Käännökset on tehty Euroopan komissiossa. Muutokset, joita jäsenvaltiot ovat saattaneet tehdä tekstin alkuperäisversioon, eivät välttämättä näy käännöksissä. Komissio tai Euroopan oikeudellinen verkosto eivät ole vastuussa tiedoista, joita esitetään tai joihin viitataan tällä sivustolla. Ks. oikeudellinen huomautus, josta löytyvät tästä sivustosta vastaavan jäsenvaltion tekijänoikeussäännöt.